

Palmsöndagen den 9 april 2017

Vår Frälsares kyrka i Malmö

Biskop Anders Arborelius ocd

(Predikan är nedskrivnen efter bandinspelning)

Kära bröder och systrar. Lidandet är något vi aldrig kan förstå. Det är något som följer oss under en stor del av livet, antingen i vårt eget liv, i våra närståendes liv eller i världens liv. Ändå kan vi aldrig komma till rätta med det. Vi ser att Jesus själv, Guds enfödde Son, fick kämpa med lidandet och säga: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Mänsklighetens liv här på jorden är alltid en brottning med lidandet. Vi vet genom tron att Gud är med oss i lidandet, att han har tagit det på sig och låtit det passera genom sitt hjärta, när Jesus på korset tog på sig världens lidande. Ändå måste vi alla gå igenom denna brottning i vårt liv. Vi kan aldrig undgå lidandet eller vaccineras mot lidandet. Det är en del av mänsklighetens och världens börda.

Men andras lidande kan ibland få oss att vakna ur vår själviskhet och självupptagenhet. Under terrorattentatet i Stockholm såg man att människor hjälpte varandra. Man släpade in dem som inte kunde gå i affärer. Man tog hand om de sårade, Ja, man upplät sina hem till dem som inte kunde resa hem. I oss är det ibland något förstelnat och själviskt som bara kan öppna sig när vi konfronteras med andras lidande. När vi ser bilder av barn, som i Syrien, plågade av krig och angrepp är det något som vaknar till liv i vårt hjärta. Detta får inte ske, det måste förhindras, tänker vi.

Under passionstiden, när Jesus går lidandets väg, är det också något i vårt hjärta som vaknar till liv eller borde vakna till liv. Det är ett medlidande med Jesus Kristus som för vår skull tar på sig lidandet för att befria oss från syndens, dödens och ondskans makt. Denna tid av kyrkoåret är så viktig för att vi skall få chans att bli mer öppna för det som är sant och gott. Vi kan bli mer öppna för Jesus, för hans lidande och för världens lidande. Det är som om Jesus hela tiden står inför mig och frågar om jag vill ta emot honom med hela mitt hjärta och hela mitt liv. Han har offrat sitt liv för min skull. Han har tagit på sig lidandet för att rädda mig från den eviga döden och han vill öppna himmelriket för mig. År efter år får vi denna möjlighet till en slags hjärtmassage eller hjärtrplantation. Det gamla, förstelnade, själviska hjärtat kan förändras inför mötet med den lidande Kristus.

Det är likadant när vi möter våra lidande medmänniskor. Vänder vi då bort blicken eller går över på andra sidan gatan? Jag hör ibland människor som har drabbats av sorg säga att andra försöker undvika dem. Det kanske inte sker av ond vilja, men människor vet inte hur de skall hantera lidandet. De sörjande kan behöva hjälp med ett vänligt ord eller en klapp på kinden. Vi får aldrig undvika lidande människor i vår närhet utan tro att de kan få vårt hjärta att öppna sig, så att vi vågar visa kärlek, omtanke och omsorg för andras lidande.

När vi mediterar över Kristi lidande måste vi komma ihåg att det är för vår skull, för min skull, som Jesus har tagit på sig det svåra. Han, som lever i oändlig härlighet hos sin himmelske Fader, kommer till oss för att dela den del av verkligheten som vi inte kan hantera: lidande, synd, död och ondska. Allt detta vill han besegra genom att själv gå igenom det och ta det på sig. Därför är korset trots allt ett hoppets, kärlekens och medkänslans tecken. I dödsannonserna tycks korset bli mer och mer sällsynt och ersätts av fåglar, hundar och

golfklubbor. Men inför döden kan en golfklubba eller en fågel inte hjälpa oss så mycket. Det är viktigt för oss att klamra oss fast vid korset.

Här tänker vi på alla de kristna som just nu förföljs för sin tros skull. De kan rädda sitt liv om de avsvärjer sig sin tro, men nästan ingen gör det. För dem är det viktigare att bekänna sig till Kristus och hans heliga kors än att bevara sitt liv. I vårt land tycks många välja bort Kristus, även om det här är helt ofarligt att bekänna sig till honom. Vi får beundra dem som i farans stund hellre vill bekänna sig till Jesus än överge honom. Faktiskt kan de hjälpa oss att bli trogna i vår tro. I Syrien, Pakistan och Irak och andra länder finns kristna som håller fast vid sin tro, fast det kan kosta dem lidande, förföljelse och död. De hjälper oss att bevara den kristna tron ända in i döden och att sätta ett kors i dödsannonsen istället för en golfklubba.

Vi behöver inte vara rädda för lidandet sedan Gud har tagit det på sig. Vi kommer alltid att kämpa mot det, göra uppror och ibland skrika ut vår besvikelse när lidandet drabbar oss. Men vi behöver inte vara rädda för det, eftersom Jesus där är med oss mer än någon annanstans. Just där kan vi möta hans heliga kors och bli befriade från själviskhet, självupptagenhet och allt annat som gör att vi blir hycklande varelser som inte har ett kärleksfullt och levande hjärta.

Vi får denna tid tacka Jesus Kristus för att han tog på sig lidandet och korset för att befria oss från dödens och syndens makt och göra oss till hela människor som lever i tro, hopp och kärlek. På så sätt förbereder vi oss till påskens seger, när Jesus besestrar dödens makt och uppstår för vår skull för att också vi skall uppstå till det nya livet och redan nu ta ut det i förskott genom vår tro. Vi får glädja oss, hoppas och ha tillförsikt, även i livets svåra stunder, eftersom vi vet att Jesus Kristus är med oss vad som än händer. Den Allsmäktige kan inte överge oss. För honom är det självklart att han är med varje människa i hennes lidande, kamp och svårighet.

Låt oss under denna tid tänka speciellt på de kristna som just nu utsätts för förföljelse och ändå håller fast vid sin tro. Låt oss be Gud att han ger oss något av den djupa trohet och tillit till Jesus som gör att vi också här i Sverige kan föra tron vidare, inte minst i vårt älskade Malmö. Under högmässan den första januari sade vi, att Malmö var fredens, försoningens och frälsningens stad. Det är inte bara Malmö FF utan Malmö FFF. Låt oss här i Malmö försöka sprida Kristi seger, godhet och frälsning till de människor vi möter och tacka Gud för att han är med oss vad livet än innebär. Vilket lidande som än kommer oss till del, vet vi att där möter vi Jesus Kristus, världens Herre, som gjorde sig själv ödmjuk och svag och tog på sig lidandet för vår skull. I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.